

Jde po zkosený trávě
a jde tak jak se to píše,
s větrem v zádech,
s kytkou v hlavě, jde důstojně a tiše.
A z polí slejtají se ptáci
a kažej z nich jí věří
a ona se pak vrací
a má v rukách jejich peří
Je to můj člověk s hlavou v kříži
umírající v horku
můj plakát na refýži,
i má socha u New Yorku
Je to má socha beze jména
i ten parník v ústí Něvy,
je to jediná má žena,
jenže ta která to neví

Místo k ní však mířím někam,
kde je ten co se tak vzteká
že ta hrůza kterou čekám
není ta která mě čeká!

Ten můj pocit nemá hranic,
ta má víra bez rezervy
že už nezmůžu se na nic,
ani na pevný nervy
natož na nějakou vílu
a že už nevím o co kráčí
a třeba nemám sílu,
a třeba mi to stačí.